

„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.” (Fil 2,5)

Pál apostol az igehirdetés miatt börtönben van, innen írja meg levelét a Filippi városában élő keresztény közösségnek. Ő hirdette ott elsőként az evangéliumot, sokan hittek, nagylelkűen elköteleződtek az új életben, és tanúságot tettek a keresztény szeretetről akkor is, amikor Pálnak már el kellett jönnie onnan. Nagyon örül ezeknek a híreknek, és ezért ír a levelében olyan szívbéli szeretettel a filippiekről.

Bátorítja őket, hogy egyénileg és közösségeként is haladjanak előre, gyarapodjanak a szeretetben, és emlékezteti őket a példaképünkre, akitől az evangéliumi életstílust megtanulhatjuk:

„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”

Vajon milyen ez a „lelkület”? Hogyan ismerhetjük meg Jézus legmélyebb vágyait, hogy utánazzuk őt?

Pál tudta a választ: Jézus Krisztus, az Isten fia kiüresítette önmagát és közénk jött, emberré lett és teljes mértékben az Atyát szolgálta, hogy így általa Isten gyermekei lehessünk.[1]

Azáltal teljesítette küldetését, hogy egész életében eszerint cselekedett: folyamatosan lehajolt a kicsikhez, gyengékhez és bizonytalankodókhoz, felemelte őket, hogy megtapasztalják a szeretetet és a megváltást: a leprás, az özvegyasszony, az idegen, a bűnös.

„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”

Akkor tudjuk felismerni és ápolni magunkban Jézus lelkületét, ha előbb felismerjük a szeretetét és megbocsátásának erejét. Aztán tekintsünk rá, és kövessük abban, ahogyan élt: tárjuk ki a

szívünket, elménket és a karunkat, hogy példájára minden embert befogadjunk. Kerüljünk el minden ítélkezést az emberekkel kapcsolatban, és engedjük, hogy gazdagítson az a jó, ami bennük megvan, akkor is, ha ez a jó egy halom hibával és nyomorúsággal párosul, és „idővesztésnek” tűnik ennek okait keresni.

A legmélyebb érzés, amit Jézus lelkületéből elsajátíthatunk, az ingyenes szeretet, az akarat, hogy mások szolgálatába álljunk kisebb-nagyobb talentumainkkal, hogy bátor és konkrét tettekkel pozitív kapcsolatokat építsünk magunk körül, hogy a nehéz helyzetekben, a meg nem értés és a széthúzás közepette is szelíden, de határozottan megtaláljuk a párbeszéd és az egyetértés útját.

„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”

Chiara Lubich-et egész életében az evangélium vezérelte, és meg is tapasztalta ennek erejét. Így ír:

„Úgy követjük Jézust, ha felfogjuk, hogy kereszténységünknek akkor van értelme, ha másokért élünk, ha a létünkre úgy tekintünk, mint szolgálatra a testvérek iránt, ha egész életünket erre építjük. Így valósítjuk meg, ami leginkább Jézus szívében fekszik. Így éljük meg az evangélium lényegét, és így leszünk valóban boldogok.”[2]

Letizia Magri

[1] vö. Gal 4,6: „Mivel az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki kiáltja: Abba, Atya!”
vagy Jn 1,12: „Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek”

[2] vö. C. Lubich, *Beati quelli che si amano a vicenda*, Città Nuova, 26, (1982), 6, p.43.

forrás: fokolare.hu